

Kanniita Serätyt:
ja
Nimipäivä-Lauluja.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Tampereen
kaupunginkirjasto

3603 Adl Tampereella,

Tampereen Kirjapaino-Osakeyhtiö, 1895.

180:- Hinta 15 penniä.

Ruusu ja nuorukaiset.

Mun ruusun', kaunis, valkoinen,
Sun tuoksus on niin suloinen,
Että täyttää lemullaan
Kaswitarhan kauttaaltaan.

Mä ilomielin poimien
Nyt täntän helmat tyttösen,
Punaisilla, walkeilla
Ruusuilla niin kauneilla.

* * *

Dot tyttö kulta sinäkin
Myös ruusu kaunis, ihanin;
Herran oma istutus,
Luomisthönsä kaunistus.

Siis olkoon puhdas sydämes
Ja tuoksukohon käntökses
Min' kiitosta ja kunniaa,
Herran Kaikkivaltiaan.

Rustaselle.

So sammui illan rusko taimahalla,
Nö synkkä äänetönnä peittää maan.
Mä yksin walvon powell' aaltoowalla
Ja laulelen mun lempeäni waan.

Soi hiljaa ääneni! Kun neitoseni
Sun kuulee unesjaan, hän hymyilee;
Hän kyllä tuntee hellät säweleeni
Ja sydämen, mi niitä soittelee.

Kewät-aamuna.

Kewät oi! Sun waunus wierii
Kauan mailla kaukaijilla,
Ennenkuin se taasen kierii
Pohjolanme kunnahilla!
Et, kuin meidän, löydä sieltä
Yhtä kiitollista mieltä.

Kuullos kuinka kaikuu laulut,
Kuullos, min ne lausuu sulle:
Että tänne meille saawut
Wapaus kuin wangitulle;
Että Pohjan kioksella
Mieliä voit iloitella.

Joudu, kudo maille, weelle
Uudet juhla-aattehensa;
Perhot yöstä maanittele,
Mullasta myös morseimensa;
Mielistäkin suopeoista
Talven folkot muistot poista!

Ihannuuden aika.

Laulet. kuin: „Mitä' mun rakas ystäväni“, j. n. e.

Suloinen ääni kuuluu
Nyt yrittäjänsä,
Sinn' ystäväni' on tullut,
Räjä ruusuin seassa.

Sulhasen' rakas kuule
Tät' ääntä sulloista,
Ja katselemaan tule
Nyt aikaa iloista.

Juur' hupa on se seura,
Kosk' näitä katselemm',
Jos kanssam' tahdot käydä
Muutamman askeleen.

Etten mä päiwii, öitä
Tuhlaisi turhuuteen,
Waan Luojan armoitöitä
Käyttäisimm' hyväksemm'.

Tästä' kehoitetuks tulen,
Käyn ulos katsomaan,
Koh't' lintuiset siell' kuulen
Ihanast' laulawan.

Kuin kufin taitaa parhain
Kerkiäll' kielessä.
Kehoittaa meitä warhain
Weisaamaan Herralle.

Näemm' ensin yrttitarhan
Kauniisti kaswawan,
Kyll' kukoistawan warhain
Ja hyvält' tuoksuwan.

Siin' ruusut, myöskin yrtit
Ull' talwen mädänneet,
Kiireesti ylös pyrkii,
Kauniisti waatetett'.

Mikä on meillä puku,
Onko se kaunistett'?

Ei ole pidett' lufuu,
Waan synnill' saastutett'.

Toijeks, jos kauwas katson
Mäkiin ja metsistöön,
Puut kantaa kauniin kaswun,
Kauneutt' kedot täynn'.

Mutt' itse tähtemm' täytyy
Pääm' alas kallistaa,
Ettei meiss' mitään löydy,
Kuin olis kaunista.

Waan jos taas katson maahan,
Siin' pienet elävät,
Mik' hyppelee, mik' laahaa,
Kaikk' kiireest' rientävät.

He juur' kuin muistuttawat,
Ett' ovat säästetyt
Sen talwen alla kowan,
Jäll' henkiin päästetyt.

Ei jää he paikallensa,
Eik' suwell' surkasti;
Waan pienimmätkin penjaat
Tuntuwast' wahwistuu.

Jo mahtaa sydän liikkuu,
 Restää' filmä katsella,
 Kävelles' laakjos, niitull',
 Kans peltoin ahteella.

Siell' lufemattomia
 Rauniita kuffasia,
 Entisten hankein sijaan,
 Taas ulos puhkesi.

Aurinkoo kohden korjat
 Lehtensä asettaa,
 Jolt' woiman saaneet owat
 Nyt meitä opettaa.

Nähkäät, ihmisten lapset,
 Luojan hywynyttä näis';
 Rukoilkaat armokastett',
 Kuin kovan pehmittäis.

Armon aurinko kirkas
 Kyll' kokee lämmittää;
 Miks ettei henki wirkois
 Kantamaan hedelmää.

Rakkaus, ilo, rauha,
 Hiljaisuus, puhtaus,

Suokoon Jumal' meiss' kasvaa,
Ett' saatais puku uus.

Ja kukoistawan palmun
Käsitäis viimeiselt',
Peräst' maailman talwen,
Sitt' suvell' ijäisell'.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto